கலைஞர் எனும் உடையாத பனிக்குடம்!

“நீ அரசியல் வீட்டுக்குள்
கிரகப்பிரவேசம் நடத்திய பிறகுதான்
தமிழர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு
வெள்ளையடித்துக் கொண்டார்கள்.
நீ -
அரியாசனம் ஏறிய பிறகுதான்
தமிழர்களுக்கு ஒரு யோகாசன வலிமை வந்தது.’

தலைவர் கலைஞரின் மணி விழாவுக்காக முசிறி அரசு கலைக்கல்லூரி, இளங்கலை கணித மாணவனாக இருந்தபோது, நான் எழுதி அனுப்பிய புதுக் கவிதையின் சில வரிகள் இவை. முழுக் கவிதையையும் ‘உண்மை’ இதழ் (15.7.1984) வெளியிட்டபோது, அவரை தொலைவிலிருந்து மட்டுமே பார்த்தும் படித்தும் என்னுள் வரித்துக் கொண்டவனாயிருந்தேன்.

பின்பு தமிழ்க்குடிமகன் அவர்கள் மதுரை யாதவர் கல்லூரி முதல்வராக இருந்தபோது நடைபெற்ற கல்லூரிகளுக்கான பேச்சுப் போட்டியில், மதுரை சட்டக் கல்லூரி மாணவனாக (1986) கலந்து கொண்டு நான் பெற்ற பரிசுதான், தலைவர் கலைஞர் அவர்களின் விரல்களைத் தொடுவதற்கும், என்னைப் பாராட்ட ஓரிரு வாழ்த்து முத்துகளை என் காதுகளில் அவர் அள்ளித் தெளிப்பதற்கும், தட்டிக்கொடுத்து என் தோள் மீது அவரது கை படுவதற்கும் காரணமாக இருந்தது. அந்த விநாடிகளில் நான் இந்த மண்ணில் மீண்டும் பிறந்ததாக உணர்ந்தேன்.

அவரையும் அவருடைய தமிழையும் அவற்றோடு கலந்த அவரின் அரசியல் ஆளுமையையும் அறிவதற்கு நான் அப்போது காட்டிய ஆர்வம், பின்னாளில் அரசியலில் நான் நுழைவேன் என்பதற்கான முகாந்திரமாக இருந்ததில்லை. பின்னாளில் கலைஞரின் ‘போர்வாள்’ என்று அழைக்கப்பட்ட வைகோ அவர்களின் பிரிவால் ஏற்பட்ட ‘இடைவெளி’ எங்களைப் போன்ற இளைஞர்களை அரசியலிலும் கழகத்திலும் கை நீட்டி வரவேற்று இடமளித்தது. விளைவு, 1996ஆம் ஆண்டு பெரம்பலூர் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனேன். மதிப்பிற்குரிய ஆண்டிமடம் சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களும், அமைச்சர் கே.என்.நேரு அவர்களும் தலைவர் கலைஞரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி முன்னிறுத்தியதால் கழகத்திலும் தேர்தல் களத்திலும் தொடங்கியது என்னுடைய பயணம்.

அன்று முதல் தலைவர் கலைஞரைப் பின்னொற்றி ஒரு புள்ளியாய்த் தொடங்கிய எனது அரசியல் பயணத்தைப் பெரும் கோலமாய் ஆக்கி, இறுதிவரை கலையாமல் காப்பாற்றி, தன்னோடு என்னை அரவணைத்த அன்னை அவர்.

2007 டிசம்பர் மாதம் இன்றைய முதல்வர் அன்றைய இளைஞரணிச் செயலாளர் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இளைஞரணியின் முதல் மாநில மாநாட்டில் (திருநெல்வேலி) இளைஞரணியின் அணி வகுப்பைத் தொடங்கி வைக்கும் வாய்ப்பினை தலைவர் கலைஞர் எனக்கு வழங்கினார்.

அம்மாநாட்டில் நிறைவுப் பேருரையாற்றும்போது குறிப்பிட்ட வாசகங்கள் இன்னமும் என்னுள் நன்றியாய் ஊற்றெடுத்துக் கண்ணீராய் மாறி கன்னத்தில் அவ்வப்போது வழிந்தோடும். “நான் தம்பி ஸ்டாலினுக்குச் சொல்கிறேன், உனக்கு நான் தந்தை என்றாலும்கூட, என்றைக்கும் நான் குடும்ப உறவோடு, குடும்பப் பாசத்தோடு, குடும்பம் தான் பெரிது என்று நடந்தவன் அல்ல என்பது உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என்னுடைய வாழ்க்கையில் என்னை அறிந்தவர்கள் உணர்வார்கள். பேராசிரியர் உணர்வார், வீராசாமி உணர்வார், தம்பி துரைமுருகன் உணர்வார். அண்மைக்காலமாக என்னோடு அதிகமாக இருக்கிற தம்பி ஆ.இராசா உணர்வார்.” (முரசொலி 17.12.2007) என்று அவர் குறிப்பிட்ட வாசகம்தான் என்னை இப்போதும் எப்போதும் இயக்கும் சக்தியாகவே உணருகிறேன். தலைவர் கலைஞர் அவர்களின் அந்த நம்பிக்கையை, என் வாழ்நாளின் கடைசி நிமிடம் வரை நெஞ்சில் நிறுத்தி, கழகம் காக்க வேண்டும் என்ற கடமை உணர்ச்சியும், நன்றிப் பெருக்கும் என்னுள் இப்போதும் ஒருங்கே பீறிடுகின்றன. இதயத்தில் இவ்வளவு பெரிய இடத்தை எனக்கு அவர் கொடுக்கக் காரணம் என்ன?

கட்சிக்குள் பல தரப்பட்ட தொண்டர்கள், தலைவர்கள், களப்பணியாளர்கள், இட்ட ஆணையை நிறைவேற்றும் வல்லமை ஆற்றல்மிக்க தளகர்த்தர்கள், அவருக்காக உணர்ச்சி மேலிட்டு உயிர் கொடுக்கவும் துணியும் தொண்டர்கள் பலர் இருந்தாலும் அவர்களையெல்லாம் அன்பால் பாசத்துடன் அவர் அரவணைத்து, கட்டிக் காப்பாற்றும் சகோதரனாய், நண்பனாய், தந்தையாய் அவர் இருந்தபோதும், அவருக்குள் எப்போதும் இமைப்பொழுதும் அகலாமல் இருந்தவை திராவிடக் கொள்கைகளும், அதற்கு அரணாய் விளங்கும் பெரியாரும் அண்ணாவும்தான்.

நாடாளுமன்றத்தில் என்னை நெறிப்படுத்திய என் ஆசான் முரசொலி மாறன் அவர்கள் 2002ஆம் ஆண்டு அப்போலோ மருத்துவமனையில் எதிர்கொண்ட இதய நோய்க்காக அறுவை சிகிச்சை மேற்கொண்ட நேரம் அது. தினமும் காலை மாலை இருவேளையும் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் முரசொலி மாறன் அவர்களின் உடல் நிலை குறித்து அறிய மருத்துவமனைக்கு வருவார். நான் அப்போது ஒன்றிய மருத்துவத்துறை இணை அமைச்சர் என்பதால், நானும் அவருக்கு உதவியாக மருத்துவமனையிலேயே தங்கிவிட்டேன். தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்ட அண்ணன் மாறன் அவர்களின் உடல்நலம் கருதி, பார்வையாளர்கள் அவரைப் பார்க்க வரவேண்டாம் என்று மருத்துவர்கள் கண்டிப்பாக அறிவுறுத்தினர்.

அதுதான் ஒரு நோயாளிக்கு நல்லது என்று தீர்க்கமாய் எப்போதும் இருப்பவர் தலைவர் கலைஞர். நான் தினமும் தலைவர் கலைஞருக்கு அண்ணன் மாறன் அவர்களின் உடல்நிலை குறித்து விளக்கும் கடமையை ஏற்றுக்கொண்ட பணிவான தம்பியாய், துறை அமைச்சராய் அவர்முன் அன்றாடம் நிற்கின்ற வாய்ப்பு அப்போதுதான் நேர்ந்தது.

அந்த நேரத்தில் வெளியில் ஒரு பொது நிகழ்ச்சியில் பேசிய தலைவர் கலைஞர், சாதி மத பேதங்கள் கூடாது என்று வலியுறுத்த நினைத்தவர், ‘இந்து’ என்ற சொல்லுக்கு ‘திருடன்’ என்று அகராதியில் ஒரு பொருள் இருப்பதாகப் பேசிவிட்டார். கூட்டணியில் இருந்த வெங்கையா நாயுடு முதல், வெறுப்புகளைப் பேசும் காவிக் கும்பல்கள் வரை கலைஞரை எதிர்த்து கண்டனக்குரல் எழுப்பினர்.

அடுத்த நாள் அப்போலோ மருத்துவமனைக்கு வந்த தலைவர் கலைஞர், அவரோடு வந்திருந்த பேராசிரியர் மற்றும் ஆற்காட்டார் ஆகியோருடன் இதுகுறித்த விவாதத்தில் இருந்தபோது, அண்ணன் மாறன் அவர்களின் உடல்நிலை குறித்து விளக்க அறைக்குள் நுழைந்த நானும் அந்தக் கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்டேன். அப்போது, பயம் கலந்த பணிவோடு, “அய்யா, நீங்கள் கூட்டத்தில் சொன்னது சரிதான்; பேராசிரியர் அவர்களும் திராவிடர் கழக மாநாட்டில் ஏற்கனவே அதை விளக்கிப் பேசியிருக்கிறார். அப்படி ஒரு பொருள் உண்டு என்பது மட்டுமன்று, ‘இந்தியாவுக்குச் சொந்தமான எதுவும்’ (Anything belonging to India), ‘ஒரு பண்பாடற்ற மனிதன்’ (An uncultured broot), ‘விகாரமான ஒரு கறுப்பு நிறத்தவர்’ (Black and ugly) என்று மேலும் மூன்று பொருள்கள் உண்டு. நீங்கள் குறிப்பிட்ட ‘திருடன்’ (A Dacoit) என்ற பொருளும் உண்டு. ‘இந்தி சப்தசாகர்’ என்ற அகராதியில் இவை உள்ளன. அதை வெளியிட்டது வாரணாசியில் உள்ள நாகரிணி பிரச்சார சபா... இராமச்சந்திர வர்மா என்ற சமஸ்கிருத அறிஞர் அதன் ஆசிரியர் என்று குறிப்பிட்டதுடன், அந்தப் புத்தகம் எனது டெல்லி வீட்டில் இருக்கிறது. அதைக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று சொன்னேன்.

அப்படியே அடுத்த நாள் காலை எட்டு மணிக்கு அந்தப் புத்தகத்தோடு கோபாலபுரம் சென்றேன். கலைஞரின் தனிச் செயலர் மறைந்த சண்முகநாதனிடம் அந்தப் புத்தகத்தைக் காட்டினேன். அவர் தலைவரிடம் இன்டர்காமில் செய்தியைச் சொன்னார். இருவரையும் தலைவர் மேலே அறைக்கு வரச் சொன்னார். அந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்ட பக்கத்தை வண்ணத்தாளில் குறியிட்டு தலைவரிடம் கொடுத்தோம். பத்து நிமிடம் அட்டைப்படம் முதல் அந்தக் குறிப்பிட்டப் பக்கம் உள்ளிட்ட பகுதிகளைப் படித்துவிட்ட தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் என்னை அருகில் அழைத்தார். நெகிழ்ச்சியும் நடுக்கமும் கலந்த உணர்வோடு நான் அவர் பக்கத்தில் சென்றேன். என் கரம் பற்றி அதில் முத்தம் ஒன்று கொடுத்தார். நான் இன்ப அதிர்ச்சி கலந்த ஆனந்தத்தில் தலைவர் காலில் விழுந்து வணங்கினேன்.

அன்று அனைத்து மாலை நாளிதழ்களிலும் தன் சொந்தச் செலவில் ‘இந்து’ என்பதற்கு என்ன பொருள் என்று அரைப் பக்கம் விளம்பரத்தை ஆதாரத்தோடு கொடுத்தார். 1920களில் பிறந்து 1960களில் இந்திய அரசியலிலும் இலக்கியத்திலும் உச்சம்தொட்ட தலைவர் கலைஞர் அவர்களின் முத்தப் பரிசும், 1960களின் இடையில் பிறந்த என் கையில்பட்டபோது ஆன்மிகப் பிடியில் திளைக்கும் ஒரு பக்தன் மருகுவதுபோல் உள்ளத்தால் மயங்கினேன். ஈரம் காயாத அந்த முத்தத்தில் அவர் நேசித்த திராவிடத் தத்துவத்தின்மீது அவருக்கு இருந்த தீராக்காதல் வெளிப்பட்டதை நினைவூட்டிக் கொள்ளும்போதெல்லாம் இப்போதும் என்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்வதாக உணர்கிறேன்.

அவரின் சமூகநீதிப் பார்வையின் உயிர்ப்புக்கு எப்போதும் இறப்பே இல்லை. தன்மானத்தைவிட இனமானம் பெரிது என்பதில் பெரியாராகவே வாழ்ந்தவர் அவர். தி.மு.க. ஒன்றியத்தில் பா.ஜ.க.வோடு கூட்டணி வைத்து, அதில் நான் அமைச்சராகவும் இருந்த காலம் அது. ஆம், பா.ஜ.க.வின் மூலாதாரக் கொள்கையான, காஷ்மீருக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்பு அதிகாரமான அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 370ஐ நீக்குவது, அயோத்தியில் பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தில் ராமர் கோயில் கட்டுவது, பொது சிவில் சட்டம் கொண்டு வருவது ஆகியவற்றை நிறைவேற்றக் கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன்தான் அன்றைய கூட்டணி அமைந்தது. அந்தக் கூட்டணி திராவிடர் கழகத்துக்கு உடன்பாடாக இருக்கவில்லை. ஜெயலலிதாவுக்கு “சமூகநீதி காத்த வீராங்கனை” என்ற பட்டம் வழங்கி, தலைவர் கலைஞரையும், தி.மு.க.வையும் திராவிடர் கழகத்தின் தலைவர் ஆசிரியர் வீரமணி அவர்கள் கடுமையாக விமர்சித்து விடுதலையில் எழுதியது மட்டுமன்று; இருவரும் அரசியலில் எதிரும் புதிருமாய் இருந்த நேரம் அது.

தினமும் விடுதலை நாளிதழை முதல் நாள் மாலையே தவறாமல் படிக்கும் பழக்கத்தை வழக்கமாகக் கொண்டவர் கலைஞர். கடுமையான விமர்சனங்கள் வந்தால், தலைவர் மனம் காயப்படக் கூடாது என்பதற்காகத் தனிச்செயலர்

ஆ. இராசா எம்.பி.,
துணைப் பொதுச்செயலாளர், தி.மு.க.

சண்முகநாதன் உட்பட எவரும் இயன்ற வரை விடுதலை நாளிதழை மறைத்து வைக்கவே நாங்கள் முயற்சி செய்வோம். ஒருநாள் அது நடந்தது. “விடுதலை நாளிதழ் எங்கே?” என்று அன்றைய தினம் கேட்டார். விடுதலை இதழை தயக்கத்தோடு கொண்டு போய் தலைவரிடம் கொடுத்தோம். படித்துவிட்டு என்னைப் பார்த்தார். திராவிடர் கழகத்திலிருந்து தி.மு.க.வுக்கு வந்தவன் என்பதால் எள்ளலாகக் கேட்டார். “நான் விடுதலையைப் படித்தால் அது உன் குருநாதரைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும் என்று தானே மறைத்தாய்” என்றார்.

“இல்லை; அவர்மீது எனக்கும் இப்போதெல்லாம் வருத்தம் உண்டு. உங்களுடைய மனம் வலிக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் விடுதலையை தரவில்லை” என்றோம். அவ்வளவுதான், “விடுதலை இப்படி வந்தால்தான் அவர் வீரமணி; இல்லையென்றால் அவர் ஈரமணி” என்றார். மலைப்பின் விளிம்புக்கே சென்று அவரின் காலைப் பற்றினேன். “வாக்கு வங்கி அரசியலில் ஓர் அரசியல் கட்சிக்குத் தேர்தல் நேரத்தில் வரும் கூட்டணி நெருக்கடிகளுக்கு நியாயங்கள் பல இருக்கலாம். ஆனால், கொள்கை அடிப்படையில் விமர்சனங்களை அறிந்துகொள்வதில் தயக்கம் வேண்டியதில்லை” என்ற அவரின் வார்த்தைத் தெறிப்பில் அவருடைய ஜனநாயக மாண்பு கண்டு வியந்தேன்.

நீரடித்தா நீர் விலகும்? அந்தக் கொள்கைத் தலைவர்கள் பின்னர் இணைந்து, திராவிடத்துக்கு உற்ற துணையாய் ஓர் வழி நின்று, திராவிட சமூகத்துக்கு ஆற்றிய பணிகளும், அடுத்த தலைமுறைக்குத் தந்த அறிவுரைகளும் எத்தனை எத்தனை..? தனிமனித முரணை, தத்துவத்தின் முரணாக முன்னிறுத்தாமல், ஒரு விசாலப் பார்வையோடு, வேற்றுமைகளை விழுங்கும் அவரின் ஆளுமை என்னை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. பின்னாளில் இருவரிடமும் இந்த நிகழ்வைப் பகிரும்போதெல்லாம், அவர்களிடம் வெளிப்படும் அந்த வெள்ளந்திச் சிரிப்பில் திராவிடம் மலரும்!

நிறைய இருக்கிறது இன்னும், நினைவுகள் நீளப் பட்டுவிடக் கூடாது என்றாலும், நெஞ்சில் நின்ற சிலவற்றை மறைக்கக் கூடாது என்பதால் இன்னும் சில... 2ஜி வழக்கில் நான் பதவி விலகிய நேரம்... “தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, அண்ணல் அம்பேத்கர் போன்ற அரசியல் சீர்திருத்தத் தலைவர்கள் காட்டிய வழியில் தொடர்ந்து செல்பவரும், என் உள்ளம் கவர்ந்த தம்பிமார்களில் ஒருவராக விளங்கி வருபவரும், பழைய திருச்சி மாவட்டம், பெரம்பலூர் பகுதியில் பட்டிக்காட்டுப் பொட்டலில் பூத்துக் குலுங்கி வரும் புரட்சியாளர் அருமைத்தம்பி”... என்றெல்லாம் முரசொலியில் எழுதி என்னைப் பெருமைப்படுத்திய தலைவர் அவர்.

பிறகு பிணையில் வந்து வழக்கு நடக்கும் ஒவ்வொரு வாரத்தின் இறுதியிலும் அவரைச் சந்தித்து வழக்கின் முன்னேற்றம் குறித்துப் பேசுவேன். பொதுவாகக் குற்றவாளிகள் குற்றவியல் வழக்கில் தாமாக முன்வந்து கூண்டில் ஏறி சாட்சியம் அளிப்பதில்லை. அரசுத்தரப்பு சாட்சிகளைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தாலே போதும். ஊழல் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளான இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் கேஸ்டிங் வழக்கு முதல் ஜெயலலிதா தண்டிக்கப்பட்ட சொத்துக் குவிப்பு வழக்கு வரை குற்றம் சாட்டப்பட்ட எவரும் சாட்சிக்கூண்டுக்குப் போனதில்லை. தேவையில்லாத சிக்கல் வரும் என்பது மட்டுமன்று, அது ஆபத்தும்கூட. அந்தச் சாட்சியத்தை அடிப்படையாக வைத்தே குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் தண்டிக்கப்பட அதிக வாய்ப்பும் உண்டு.

நானே சாட்சிக்கூண்டுக்குப் போய் சி.பி.ஐ.யின் குறுக்கு விசாரணையை எதிர்கொள்ள, நீதிமன்றத்தில் நானாக முன் வந்து மனு போட்டபோது, அவரைப் பலரும் குழப்பி விட்டிருந்தனர். “இதுதேவையா?” என்று என்னை சற்றே கடிந்த குரலில் கேட்டார். அவசியத்தை விரிவாக விளக்கிச் சொன்னேன். ஒரு நீண்டப் பெருமூச்சுக்குப் பின் அவர் சொன்னார்: “உன் நம்பிக்கையைப் பாராட்டுகிறேன். என்னைச் சந்திக்கும் பலரும் விசாரணை நீதிமன்றத்தில் தண்டனை பெறத்தான் நேரிடும் என்று அஞ்சுகின்றனர். எப்படியாவது நீ ஜெயித்து வரணும். இல்லையென்றால் இனிமேல் எந்த ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவருக்கும் தொலைத் தொடர்புத்துறை போன்ற முக்கியத் துறைகளை நிர்வகிக்கும் திறமையும் அருகதையும் இல்லை என்று இன எதிரிகள் முத்திரை குத்தி விடுவார்கள்” என்று சொன்னபோது திகைத்துத் தேம்பி நின்றேன்.

தனக்குக் களங்கம் வரும் என்றோ - கட்சிக்குக் கறை வரும் என்றோ கவலைப்பட வேண்டியவர், தான் கொண்ட சமூகநீதிக் கொள்கைக்குப் பங்கம் வந்துவிடுமே, பரிகாசப்படுத்தப்படுமே என்று கவலைப்பட்ட ஒரு தலைவனை தமிழ்நாடு இனி மேலும் பெறுமா என்று அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. மீண்டும் பணிந்து அவரது பாதம் தொட்டேன்.

2ஜி வழக்கின் தீர்ப்பு 2017ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 21ஆம் தேதி வெளிவந்து நான் விடுதலை செய்யப்பட்ட போது தலைவர் கலைஞர் முழு சுயநினைவில் இல்லை என்றாலும், அதற்கு அடுத்த நாள் சென்னை வந்து கோபாலபுரத்தில் தீர்ப்பை அவர் காதில் உரக்கச் சொன்னபோது, அவர் முகத்திலிருந்து வந்த புன்னகை இன்றும் எனக்கு வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கு. தீர்ப்பு வந்த நாளன்று இரவே டெல்லியிலிருந்து அவருக்கு நான் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதில், ‘என்னைப் பனிக்குடத்தில் வைத்துப் பத்திரப்படுத்திய தாய் நீங்கள்’ என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவர் இன்று நம்முடன் இல்லை. ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பனிக்குடம் இன்னும் உடைந்து போய் விடவில்லை. என் உயிரில், உணர்வில் அது உடையாமல்தான் இருக்கிறது. நான் அதில் பாதுகாப்பாக இருக்கவே எப்போதும் விரும்புகிறேன்.

வாழ்க கலைஞர் புகழ்!! வெல்க திராவிடம்!!!

“ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்”

ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு, திருவாரூருக்கு, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அண்ணாவுக்கு முன்பு பேசியவர்கள், தங்கள் மதத்தைப் பற்றிய சில அற்புதங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இறுதியாகப் பேசிய அறிஞர் அண்ணா சொன்னார்கள்: “அற்புதங்கள் இருப்பதற்காக உங்கள் மத விழாவிற்கு நான் வரவில்லை. அற்புதங்கள் நிகழ்த்துவதென்றால், அத்தகைய ஆண்டவர்கள் எங்களிடத்திலே ஆயிரக் கணக்கிலே இருக்கிறார்கள். எங்கள் ஆண்டவன், நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தாலே திரிபுரமும் எரியும். எங்கள் ஆண்டவன், ஒரு வேலாயுதத்தை விட்டால், பல மலைகளைக் குடையும்; எனவே நான் அற்புதங்களுக்காக வரவில்லை; அன்புக்காக வந்திருக்கிறேன்; நீங்கள் உலகத்தை வழிநடத்திச் செல்கிற அமைதிக்காக வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் மக்களையெல்லாம் மக்களாகப் பாவிக்கின்ற அந்த எண்ணத்தை மதித்து நான் வந்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்கள்.

எனவே அந்த அண்ணா வழியில் “ ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் “ என்ற திருமூலரின் வாக்கியத்தை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழ்நாடெங்கும் பரப்பினார்கள். அதையே மக்கள் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும். அந்த அளவிற்குப் பின்பற்றினாலே நாட்டில் உள்ள மூட நம்பிக்கைகள் தொலைந்து, நல்ல சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும்.

-கலைஞர்